

КАРПАТСКА РУСЬ

KARPATSKA RUS'

Ч.6 АЛЛЕНТАУН Н-ДЖ.28-ГО МАРТА 2003, ALLENTOWN NJ. MARCH 28,2003,VOL.LXXVI,NO.6

◆ 19 січня, уж по дванадцетий раз в Стащїні під Выгорлятом організувано концерт коляд і різдвяного представлїня, на тот раз авторства Штефана Сухого. Ініціатором шторічного концерту є місцевий православний священник – о. Йоан Глиганич.

◆ 24 січня в креницькій Головній Пияльни при нагоді концерту лавреатів Перегляду Колядничьх Груп, котрий одбыл ся 17 січня в Теличы, выступил з колядами – як запрошений гіст – церковний хор Православной Парафїї в Креници.

◆ 9 лютого – в недільний, остатній ден шкільных зимовых ферий – в горлицькій Рускій Бурсі, за паролітньом уж традиційом, організувано діточе колядування. Выступили діти з Гладышова і околиц, Устя Руского, Горлиц і Креници

◆ 15 лютого в просторній сали горлицькой православной плебанї першу свою акцію – „пущаньову” забаву організували члєны Лемківской Молодіжной Організації „ЯР”. Приихати на забаву не пожалували труду і молоды Лемкы зо Західніх Земель.

◆ 16 лютого в своїй сїдибі в Лігници обрадувал Головний Заряд Товаришыня Лемків. Бєсїдувано о приготавлїнях до IV Конгрєсу нашой організації. Зобраны обїзрили тїж пробну версію фїльму Андрия Копчы Акція „Вїсла”.

◆ 19 лютого в Горлицях засїдала Комісія Едукації(...) Рады Горлицького Повїту. Участ взяли і представителі Обьєднаня Лемків – Штефан Гладик і Богдан Салей та Товаришыня Лемків – Данута Дзюбина і Петро Трохановскій, учытелі лемківского языка в Гладышові і Креници.

КЫЧЕРА

Лемковский ансамбл пісни и танца “Кычєра” то єст організація молодежи лемковской з району Долчого Слонска, головно з околць Легньици. Існує ансамбл од 1991 рока. Од 1992 р. існує як стоварышєня сполєчно культурне. Творитєлем и керовным артыстичным “Кычєри” єст Jerzy Starzynski.

Дияльност ансамблю “Кычєра” выходит далеко поза свою дияльност артистичну. “Кычєра” єст помыслодавцем та організатором одного з найвєкшых у Европї фестивалив народных та етнічных меншин.

Тєперышни спотканя “Под Кычєром” давнише званы “Европа без граньц”. При ансамбли провodyт дияльност одєн в Польщы “Цєнтр Культуры Лемковской”. У власности “Кычєри” є будинок в цєнтри міста Легница, котрый они выкупили и там тїж знаходит ся библіотєка в котрій зібрано околє 2000 рїжных кныжок и часописів о Лемках и Лемковщыни.

В “Цєнтри Культуры Лемковской” зобраны материалы о выгнаню лемків з Лемковьни и одсиланю и жытю их на землях заходных. Они тїж мают кїлка сот оповїдан, історичных документов, фотографий и мают тїж “Лемківску Избу Етнографичну”.

За свою дияльност Цєнтр отримал нагороду Оскара Колберга, нагороду кабинету Міністра Україны, “Рудолфина”-нагорода Воеводы Легницького. Отримав тїж нагороду найлишшой інституції культуры “Legnicki Klucz Sukcesu”.

В тым році керовным ансамблю “Кычєра” Иєжы Старынски за свою роботу з лемковском молодежом отримав нагороду Фундації Попєраня Незалежной Культуры Польской “Polcul” з Австралїї.

Дєсят років дияльности ансамбля “Кычєра” то понад 300 концертів в краю и за границом (Німєчына, Італїя, Франція, Португалїя, Болгария, Мєксика, Югославїя, Хорватїя, Венгрия, Чехия, Україна, Босния та Герцоговына) рїзни публікації в газетах, програми на радио та телєвїзїи та ин. На ту вшытку дияльност залучєно понад 250 молодых лемковских людей.

За свою дияльност артистичну “Кычєра” зостала принята в почет мєдженародовой організації “UNESCO”

Допис до редакції надїслал В. Гудак

Теодор Докля

НАША ГРОМАДА

(Минуле сел: Ясунка, Крива и Баниця на Лемковині)

Продовження з газети КР № 5 2003 р.

БАНИЦЯ

Част III

ПАРТИЗАНКА

Матеріально, вигнаны баничане, якосы ся устабілізували, але учуьво тужыли за свойом отцовизном, хоц и так там дуже потерпіли. Лем же так само, як и другы лемкы, не достали позволія вернутися назад до Баниці. Хыжы по тых баничанах, што поіхали до СССР и по тых, што вигнано на захід, были всі праві порозбераны и вывезены на польскы села, а zostали лем такы: Павля Куривы, Стефана Быбля, Бігуняка, Андрея Сайфря и Ивана Гуреша. Мешкали в них полякы и кривянскы цигане, а остатньо чуеме, же мешкают там в Быбльовій хыжы Роткы з Панкной.

Здавало бы ся може, же на заході юж баничане зажыли в спокою и без страху, але то не было так, бо горе пережыте в Баниці не скінчылося для всіх. Нашлися фальшывы люде, котры з заздроси скаржыли на УБП, котре приходило ночами и дальше терроризувало дакотрых. Тото переслідуваня мало місце за часів сталіновскых и аж по смерти Сталіна закінчылося. Аж товдиль баничане могли кус свобідніше оддыхнути.

Діти баничанів на вигнаню покінчыли школы и розмаіты курсы, то тепер вшыткы роблят на своїх роботах: Ковтків и Куривів сынове сут учителями, Гурешовы сынове сут шоферами, а другы роблят на фабриках або на газдівках.

БАНИЧАНЕ НА ЕМІГРАЦІИ

Баничанів на еміграції жые барз дуже, бо з каждой фамеліі хтоси выіхал до Америки або до Канады, а в дакотрых випадках и по кілька осіб. З вигнаня приіхало до Америки и Канады з Німеччины, як Мотыка, котрый перед войном был листоношом; Укач Гуреш и Иван Гілета сут в Англії; а в остатніх роках приіхали до Америки з фамеліями Павльо и Мария Куриво, но и іх дівка Юлія Кріль з мужем Кундратом и сыном Мірославом. Еден з братів Гуреша жыл в Прагі, Чехословакія. Велика еміграція прибыла перед I св. войном и кус по войні. Початкы еміграції з Баниці датуються в 19 столітю. Едным з найстаршых баницкых емігрантів, котрого знам особисті, ест хыбаль Николай Васенко, котрий рахуе собі тепер юж 97 років. Приіхал він до Америки молодым хлопцьом и доховался великой фамеліі. За жытця того баницкого піонера найдете веце кус дальше.

За старшу еміграцію з Баниці знам мало, але о котрых знам, то іх выміню: Юнкерс, Н.Й. - Филяк Василь и його жена з Косарів, Тимка Шкимбы сестра, Смей, Павльо и Мария Куриво, Юлія и Кундрат Кріль, Николай Васенко и другы; Юлія Гуреш Мельник в Бікон, Н.Й.; Денбури, Конн. - Иван Фещ, Филяк, Косар (жые деси в Коннектикат); Нью-Джерзи штат - Яцко, Семан, Михав, Юлія, Анна и Антоха Куривы; Нью Йорк - ту жые жена Андрея Сайфря и з троіма дітми; Торонто, Канада - Шкымба (сын Тимка); Гамилтон - Гебуза. Знам, же ест дуже веце, але не знам іх назвиск и де жыют.

Бесіда з Николаіом Васенко - перепечатано з газеты "Карпатска Русь" на просьбу того найстаршого віком емігранта з Баниці. (Лютый 1968).

"Мы сідили коло вікна на другім поверху під ч.46 Молфорд Гарденс в Юнкерс, Н.Й. День был ясний, а одгаль можна, через велике вікно, відіти цілий Юнкерс и його окресности.

- Я Вас ту закликал, бо хотіл бым заплатити собі газету "К.Р." и нову "Карпаторуский Американец". Сам я юж так не выходжу часто, бо рокы юж мі не позволяють, а заран ищы хочу зайти до дентисты поправити зубы.

- Вы сказали, што хочете зубы поправляти, а я чул, же Вам юж минуло 95 років, ци то правда? - звідался я Николая Васенко.

- Ой, тато рокы зо зубами не мают нич вспільного! Як мате добры зубы, то и рокы ім не пошкодят. А што до тых років, то зараз деси мі буде 96 років.

Я звернул увагу на стіл, на котрім лежало пару газет, а меже ними и наша "К.Р.". Пропуся, ци може ищы читати, бо до нас в редакцію часто приходят листы, в котрых нашы старшы люде говорят зо жальом, што газету мусят перестати чытати, бо очы ім не позволяють.

- О, та тото ест можливе, але не про мене. Я ищы чытам газету часто без окулярів, бо я твердый руснак.

- Вы жартуете собі над жытьом?

- Та ци жартую або ніт, але факт фактом, же газету сой чытам и зато Вас ем попросил, жебы сте пришли по предплату.

Николай Васенко перешолся до другого покою, штоси поглядал, а потім отворил двері в миснику и поставил на столі фляшку алонкы.

- Што пиете? Палюнку, пиво, соду, ци дашто інше? Видите, я ту сам жыю, бо як знате, жена мя оставила юж пару місяців тому назад. Пішла там, де и мы всі підеме. Мы обое прожыли довгы рокы, бо минушого року 5-го вересня мы празнували 71-шу рочницю нашого супружеского жытця.

Николай Васенко открыл вікно и продолжал свою бесіду:

- И видите, я ту виджу міст Вашингтона, там дале виджу всьо далеко и далеко, а часом в цноті, так на самоті я скучам, але сам хочу жыти. Дітей мам много, мам 5-ох сынів и 3 дівкы, мам внуків и правнуків, але самому, кажу вам, якоси мі найліпше. Мої діти мене люблят и пануют, хотят, штобы з ними жыти, але якоси мі так оно не выходит, як сой одумам за небожку Юлію, котра од мене одышла на вікы...

Жена моя померла 16-го грудня минушого року. Была хована з похоронного бюра на 107 Юнкерс Авеню. Похороны одслужыл о. Пыштей з церкви на Симор Ст. Родом походила зо села Ропиця Русска, повіт Горлиці, од родичів Антоны и Кляры Глива. Женили мы ся 5-го вересня 1896 року в Джерзи Сити, Н.Д.Ж.

За довгы рокы робил ем про молочну компанію Шерфил Ко. Робилем долги рокы кондуктором на стрит-карі (трамваю), но найдовше ем робил про компанію Митрополитан Лайф Иншюренс Ко. (фірма секураційна). Потім ем за долги рокы мал свій інтерест Рил Естейт, на што ищы гнес мам лайснис (позволія).

Я брал жыву участ и в політычнім жыттю американского народа и нашого народа. А в жыттю американскых законів и права мене юнкерскы и околичны суды 13 раз назначали в "жюри трайл", Вы розуміете, де 12 людей судят ріжны справы, и як они осудят, то так и остане.

Нераз было небезпечно показуватися на двір, бо тоты, што програли, слідили за тьма, што іх засудили. Но я того не страхался и 13 раз я отслужыл назначену для мене отповідальніст.

Обое мы прожыли добры и недобры рокы, але гнес для мене оно выгядат так, як бы мы обое за цілий тот час жыли на небі, а не на землі...

Николаю Васенко полялися слезы, покотилися свобідно по лицю, но зато в моіх очах він выгядал, як молодой хлопчик, а не старушок на 96 років.

- Мы знаме, што т Вы сами и Вапа жена трудилися в многих организациях, а в тім и для Лемко-Союзу, то што Вы мі скажете, же што Вы научылися за так довгий час?

- Я научылся дуже много. У мене, як знате был свій інтерес реставрація, робил я на ріжных роботах и міг бы я Вам дуже розповісти, але то не всьо буде інтересне для Вапых читателей, лем Вам скажу, што гнешня молодеж мя барз смутит, як посмотрю кругом, што дієся в нашой Америці.

Далій буде

КОЛЯДА В РУСКІ БУРСІ

В неділю 9. 02. 2003 р одбиво ся спотканя в Рускі Бурсі з діточками шкільними. А было їх споро, кілька груп. Єдна група з Гладишова зо своїом учительком п. Дзюбином, друга група з Усьця Руского зо своїом учительком п. Хомяк, третя група з Криниць зо своїм учительом п. Трохановскім, четверта група з Горлиц зо своїом начителем п. Дубец. Тота група была наймолодша, бо было в ні дуже діточок в віку перед шкільним. Пята група была з Регетьова.

Вшиткы діточки барз гарді колядували і повідали вершыкы. Єдним словом треба повісти, же заслугуют на велику похвалу. Слова узнання належат ся їх учителям. Дай ім Боже доброго здоровля так само і діточкам, аби могли счливо ходити до школи, а на учителям жеби вчили діточки своїой рідной мовы. Особлива похвала належит ся для тых найменших діточок, бо вшиткы разом барз гарді колядували і każde з осібна повідало вершик. А для дорослых, котри пришли послуhati, як діточки колядуют, была велика радіст, же іщы наша коляда не пропала. Люди было так дуже, же декотри не мали де стояти.

Для люди старших, котри тужат за своїм, єст то рич радосна посмотрити, як діточки гарді колядуют, же іщы не вшыпко пропало, бо часи ся змінили і чиіси пляни ся покрижували. З того можна ся тішити.

Смутне єст лем єдно, же декотри діточки на сцені колядуют по лемківски, вершыки так само повідают красні по лемківски, а зийдут зо сцены то юш послугуют ся языком не своїм, а чужим. Прикро то єст слухати таких діточок, але то не єст їх вина, то єст вина їх родичів. Переважні єст так, же родиче не бесідуют до діти по своїому, дітина чує од маленкости чужу мову (улиця, школа, дім), но і свій язык переважні єст непотрібний. Не здаєме собі справи з того, же в тот спосіб мы доросли сами ся ліквідуєме, одгинаєме коріня од свойого пня.

А тепер хтів бым написати пару слів о екуменичних молитвах. Памятам, а тиж оповідала моя мама, як ишли до Нового Санча прес польски села то їх називали схизматики, коцярє, бо так їх вчили.

Гнеска на такі спільни молитві повний костел люди і католицкий ксіондз кричит до говосника, же православні то сут наши братя, до єдного Бога ся молиме лем з мавом рижницьом в обичаю. Я слухам барз уважні і хотів бым почути, же тоти презвиска на православних то для них велика кривда, але єм того іщы не почув.

Остатньо, як єм был на ті спільні молитві том ся застанавляв, што тоти бідни лемчата, што ту сут, думают, за што Богу дякуют, о што Бога іщы просят, чого іщы хтіли би ся дочекати?

І так собі думам, же православни повинни Богу дякувати за то, же дочекали ся такого часу, же їх не визиват ся од схизматиків і коцярів, а на оборот - називат ся їх братми. Хтів бым дожити іщы того часу, коли лемкам вынагородят кривду яку ім зробили і вернут забране ім безправні майно.

Греко-католики не были визивани од схизматиків, бо они были од 1596 року під пануваньом католиків, то трактувано їх кус лагідніжше.

Але Бог дал православним силу вшитко пережыти і не пропасти.

Дальше хтів бым переказати для вшитких лемків барз важну відоміст. В тоту неділю, коли было спітканя з дітми, то п. Стефановскі одчитав писмо, яке приготувив до Штразбурга в справі лемківской кривди. Люде, котри были в Бурсі прияли тоту відоміст з вельким задоволиньом. П. Стефановскі надмінив іщы і того, же в Польци сут три організації лемківски – Стоваришиня Лемків, Обеднаня Лемків і організаця Господар, котрой провідником єст п. Стефановскі, і як до того часу жадна з тых організації не подумала о тим, жеби тоту справу скерувати там де повинна быти скерувана.

Пану Стефановскому жичу, дуже доброго здоровля, аби Бог дав му дуже сили і витрималости, аби міг тоту справу котру юж давно зачав допроводити до доброго кінця, а товди лемки будут му вдячни але і зобовязани за його діяльність.

То єст правда, же лемківски організації займают ся вшитким, лем не тим што найважніжше.

Стоваришиня займає ся кус культуром, шкільництвом, то єст рич важна, але не найважніжша. Бо што з того, же хтоси написав книжку, як не ма ей хто читати. Тоти што знают по своїому читати то юж ся викінчают, а молоди ся не вчат, бо не мают можливости в таких варунках як тепер.

Отім, жеби тоти варунки ся змінили то жадна з лемківских організації ся не боре, навет не думат, жеби створити таку можливіст людям, котри хотят ся вертати, жеби мали одповідні варунки – забезпечени доми, жебы мали де замешкати на наших теренах. Жеби лемки чули ся вільни і свобідни. Розшмарили нас по цілім краю і тота наша неволя істніє до гнеска. Покаль тота ситуація ся не змінит на ліпше, жеби наши люде могли вертати на рідну Лемковину, то наша неволя буде тривати дальше. Што з того, же маме двомісячник “Бесіду” і “Загороду”, кількоро діточок ся вчит рідного языка, але в наших варунках яки сут тепер, то вшитко ся так утримат, як тогорічний сніг. Помали, але топніє і приде час же го цівком не буде.

Што робит організація Обеднаня Лемків? То єст барз інтересна організація. Люде, котри ей провадят то сут як камелеони, часто зміняют свою барву.

Як видят, же ім не иде то зас ся зміняют. Але під яком назвом бы ся не оголошали, то тота робота ма єдну назву, котрой не хочу впрост назвати.

Таки сут мої уваги, котри хотіл єм представити і поділити ся нима з читачами. Прошу писати і тиж представляти свої уваги. Ходит о наше вспільне діло, о свобідне житя лемків, їх повороти, одданя забраного майна і направліня кривди.

Т. Д.

44 * Загорода * № 1 (36) 03

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВСКИХ СЕЛ

ПЕРЕГРИМКА -- лемківске село в колишнім Ясельскім повіті. Найстаршы записы свідчат, же село існувало в XV ст. І належало до власників Самокляск і Мруковой.

Згодом перешло на власніст Мнішків. Марина – дочка Юрія Мнішка – посідала в Перегримці замок, в яким часто перебувала зо своїм мужем Дмитрієм (Самозванцом). Выїхала з мужем до Москвы як “Російска цариця”.

Для церкви в Перегримці прислала два дороги фельоны, якы ся переховували до другой свїтової війны і показували ся на выставках во Львові і Кракові.

В сільській церкви арх. Михаїла (збудована в 1870 р.) зберегла ся тиж ікона Богоматери з 1605 року. Перед церквом стояла камінна кропильниця з написом: “Iwion Giodko, AD 1603”.

Окремы стары ікони з попередньої церкви находили ся в музею Ставропігійского Інституту во Львові.

В міжвоєннім часі існувала ту двокласова школа з руском мовом научаня, чытальня ім. М. Качковского.

З Перегримки вышов др. Тит Мишковский (1861 – 1936) – професор богословя на Львівскім університеті.

Петро Козут

Гудак Микьта в небі

Недавно вмер Микьта Шома. Як каждый циган на Лемківщині, Микьта був добрым музикантом и ковальом. Такого гудака не было на цілу околицю. Знали лемкы Микьту по обох сторонах Карпат, де грав на весілях и музиках. Микьта не лем грав, але и сьпівав. Голос мав добрий, а тых наших сьпіванок знав без ліку. Знав тіж сьпіванкы словацкы и польскы, но и свої, циганскы, а як врїзав чардаша, то ногы самы рвали ся до танцю. Бо Микьта як мав шіст років, то юж грав, бо його няньо Афтан тіж був коваль и гудак.

Микьта вродив ся ищы за Франц Йозефа, то так як то циган, зачав бідувати за того монархы яко малий хлопец. Бідував тіж за паньской Польщы, а за окупациі мало не пропав в концентраційнім лагрі. По війні была біда, и тіж бідував, бо юж так до той біды привык, же му было вшыткы едно. Жыв так собі в біді Микьта дост довго, але же каждый з нас мусит колиси вмерти, так и він гмер. Родина дала Микьті до труны його стары гушлі. А, же Микьта ту на земли, заслужыв собі на царство небесне, так зорвав ся зараз по погребі, вхопив гушлі и поспішыв просто до неба. Не знам як довго ишов, але хыбаль дост довго, бо то было все під гору, а Микьта юж був не молодий. По дорогі трафив на якысы таблиці, такы як то сут при дорогах. Але, же Микьта чыгати не знав, то не звертав на них увагы, лем поспішыв дале. Аж раз, засвистало – загучало штоси, и з вельком скорістю перелетіло му над головою. Быв то якысий штучний сателіта, або америцкій або рускій – подумав Микьта, бо юж ся зорентував, же таблиці остерігали, жебы уважати на сателіты и ракеты.

– Псякіст, треба уважати, як на улици в Кросьні або в Криници. А ту зас зашуміло, и надлетіла величезна ракета, а в ній през шыбы видно было двох люди; еден бльондин, а другий чорний, смаглявий – подібний до Сивакового Феця.

– Бійте ся Бога, циган в космосі? До чого то дішло – подумав перенятый Микьта. Але оказало ся, же то не був Сиваків Фецьо, лем космонавта з Кубы. Но, Микьту то не інтересувало, приспішыв кроку, жебы як найскорше минути тоту небезпечну стресфу. Коли Микьта дішов до небесной брамы, была темна ніч, а брама замкнена на глухо. Микьта, запукав деликатно, а же ништо не отворяв, то зачав дуркати пяством. За хвылю в брамі отворило ся мале віконце, в котрім Микьта дізрів розкудлачену голову розоспаного ангела.

– Но, и што ся так товчеш, як Марко по пеклі? Не можеш задзвонити як человек? Лем дуркаш, як пияк до корчмы – оздозвав ся незадоволеный ангел. – Культуры не маш, ани за грош. Не видиш, же ніч, и вшыткы сплять?

– Йой, пробачте, пане ангелику – одрюк стидливо Микьта, алем не знав, же вы ту мате електрику, то и дзвінка ем ся не сподівав при брамі.

– А, ты думав, же в нас технікы и прогресу неє, што? Ех, ты! Видно жес темний и неокресаний.

– Выбачте, пане ангел, але може бысте мя впустили, бом барз змучений, я з землі пришов, Микьта Шома, з Карпат.

– Преці виджу, жес з землі – гварит ангел, юж приемнійшым голосом. – Покаж препустку?

– Є, та я не мам ниякых документів.

Ангел пошкрябав ся по голові.

– Хоц быс мав документи, цигане, то и так не міг бым тя впустили. Я не мам ключи од брамы, я лем тримаю варту. Ключы ма сам святий Петро, но він тепер спит.

– Але, може бы сте, пане ангеле го збудили, жебы мя пустили до середины, бо ем барз змучений и голоден.

– Што, ты глупий? – обрушыв ся ангел. – Як бым тепер збудив святого Петра, и перервав му сон, но то я бым мав за

свое, йой та він бы мі уха обірвав. Ты го не знаш ищы. З нього добрий человек, але як ся розгніват, то не дай Боже ся му наразити, такий нервус з нього.

Прецін він ищы на земли такий був. Колиси, як шандаре римскы пришли гарештувати Ісуса, то еден з них барз по хамскы ся обносив. Зачав ся над Ісусом знуцати, тот фашыста. Задає ся, же тот шандар, о імени Мальх, був предком Мусолінього. Петра тото хамске обношья шандара так розгнівало, же схопив зза шафы стару козацку шаблю, и одрубав ухо тому хамови. Добрі, же шабля затримала ся на желізных пагонах, бо бы му рамено одрубав. Правду повісти, то тот шандар, мав уха як річне теля, то и было што рубати.

А ты собі так одразу: збуд святого Петра, бо пришов раб Божий, циган Микьта з Карпат! И думаеш, же од разу тя впустят, што? Ту, братку, ест небо, ту маме порядок и дисципліну. Я раніцько зголошу, жес пришов, поглядаме в реестрах, там ест вшыткы о тобі, йота в йоту записане, што и як. А як спрвдимо, то товды буде видно, чи ты заслужыв собі на небо, чи ніт. А, як ся окаже, жес не заслужыв, то за обшывку и вон одтале.

– Но, якбы, дайме на то, мя не прийняли, но, та де я ся товды подію? – звїдав ся стурбуваний Микьта.

– То хыбаль мусів быс піти товды до чыстелища – одповів ангел.

– Є, кед я православний, мы жадного чыстелища не узнаеме.

– Ага, но то в такім разі, лем просто до пекла, бо іншого виходу неє. Але – майме надію, не буде так зьлі – доповів ангел. Но, сяд сой там на лавочку при брамці и зачекай, до рана недалеко, а я ищы ся здримлю.

Ангел зівнув, отворив шыроко гамбу, аж му щенка затріщала. – Добруніч, повів, и замкнув віконце.

– Добруніч, добруніч – одрюк Микьта, и сів на лавочку. Гушлі положыв побіч себе, погребав в кышенях, выгтыт мішок з дуганом, и закурился собі.

Навет добрий хлопчыско з того ангела, такий бесідливый – повів сам до себе Микьта, и думав як то в тім небі буде. Но, хыбаль го до пекла не выженут, бо и за што? За то, же ціле жытя тяжко робив и бідував? Но, дашто вкрало ся на грядках, даяку дыню, огурка або головку капусты, але хыбаль такы глупоты не реестрували!

Так Микьта собі розмысьляв и курился. Йой, як тота ніч ся влече, ищы ани сьліду дня. Як ту отупно, неє тепер ани з кым побесідувати. Пізрив на гушлі и взяв іх до рук. – Може собі заграм, так тихенько, скоре час зыйде – перелетіло по його голові. Легенько потягнув смьком по струнах, зажмурился очы и поплыла лірична мелодия "Ой верше мій, верше", з початку тихотихіцько, потім штотраз голоснійше.

Лем раз, знад брамы почув голосы:

– Ах, як крас грає, як чудово! – Аолетів голос. Микьта взрив в гору. Юж свитало. Над брамом дізрів головы кількох молодых ангелів. То они так голосно захоплювали ся його музиком.

– Грай, ищы грай – заохочували, а еден з них, наймолодший хыбаль, выперхнув понад брамом и присів перед Микьтом. Голіцкій, лем в майтках.

– Заграй нам ищы – попросив, ты так гарді граш.

Микьта погладив ангелика по кучерявій головці.

– Добрі, дітино, заграм кед юж так просиш.

И заграв "Я до леса не піду". Ангеликови аж ся очы заіскрили зо втіхы. Микьта потім змінив на "Човен хыгається серед-води", а пак заграв "Там в горах Карпатах"...

Далій буде.